

A. Funtek:

U noč skoz noč.

Pa se venomer
zjutraj in zvečer
in podnevi za teboj
je na glas jokala mama,
češ, da, oče moj,
z vojske več ne bo te k nama.

Pa si le prišel nocoj! —
Nisem dolgo spal:
ura me je prebudila,
ko je ravno polnoč bila.
Mesec nate je svetel
kakor solnce posijal,
ko si stopil skozi dver.
Pa si k meni šel brezglasno,
trudno in počasno ...
Je li, bil je hud,
dolg in velik trud,
preden si prišel nazaj?
In šele o polnoči ...
To te bo vesela mama,
da si se povrnil k nama,
ljubi oče ti!

O, da le si tukaj vsaj! —

A zakaj
nič ne govoriš,
ko tik postelje stojiš?
Saj si vedno rad govoril! —
Ali sem kaj mami storil?
Ali nisem rad
zate molil tolikrat,
da bi zmerom bil s teboj
angel varih tvoj?
Ej, svetinje lepe zlate,

ki so jih pripeli nate!
Jaz bi vriskal in bi pel,
ko bi jih nositi smel.
Ti pa nisi nič vesel,
ampak žalosten molčiš.
In oči imaš meglene,
vdrte in steklene.
In tako se bled mi zdiš!
Oče, pa zakaj si bled?
In odkod rdeči sled
preko čela nad očmi?
Ali je to sled krvi?
Bržkone te kdo je ranil,
ko si se pogumno branil.
Rad bi hotel biti tak,
kakršnen si ti junak! —

Kaj pa se v očeh blešči ti?
Solza? Daj, povej,
solza ti je res pritekla,
ko te je na srcu spekla?
Htel bi k tebi se priviti,
toda glej,
ko ne morem se geniti.
Kakor ne bi
smel v naročje k tebi!

Čuden mrz
mi puhti v obraz.
Vse krog mene je zadehlo,
kakor cvetje bi usehlo
čutil poleg sebe gniti.
Kakor sveč ugaslih duh
in prsti deževne puh.
Kakor znoj krvav ...

Glavo sklanjaš nizko, niže
in oči ti v tla strme.

Nekdo joka se nekje.

Glas gre iz daljav.

Glas gre bliže.

Zdaj je tukaj že.

Tukaj. Pred menoj.

Tih, zamolkel, plah.

Oče — ah!

Ves ta jok in znoj

mraz in puh je — tvoj!

Oče, tebe me je — strah!

Kaj si zdrznil se tako?

Kaj obračaš se od mene?

Trudno stopaš in težkó.

Opotekaš se. Nobene

ni stopinje čuti. Jok samo

tvoj se sliši.

Tih, čimdalje tiši.

Mesec gasne . . .

O zakaj

si prišel, če plakajoč

móraš spet nazaj

v tuji svet in v noč skoz noč?

E. L.:

Drugu.

V isokih, bledih sten in zamreženih oken zel pogled.

Za njimi mlada, v grobu pokopana duša druga.

Drug moj! Bled je tvoj obraz in žalosten!

Vel šopek nad leži na tebi, smrt stoji ob vznožju!

Tebe pa boli junaštvo tvoje, sila tvoja, zlomljena na veke.

Žal ti je življenja mladega in rož duhtečih.

Iz varljivih sanj življenja toneš že v težak, nečuten in nevzdramen sen. —

Od daleč sem te čutil ono strašno noč.

Umrla polovica duše moje, pol srca uvelo, pol življenja mojega propalo.

Druga polovica je preslaba za vso strast ljubezni in sovraštva.

V hrepenenju po nekdanjih časih gine, pa ti poje pesem tvoje
smrti in akorde mojih boli.

